

[Voigt.]

nogle partier siger, at avisconflikten ligefrem er en fare for folkestyret. Så dramatisk tror jeg ikke man skal gøre situationen.

Jeg vil også gerne høre, om statsministeren og måske kulturministeren i denne situation ikke kunne prøve, om man kunne få en bedre nyhedsbetjening i Danmarks radio og i Danmarks fjernsyn, som jo er et statsmonopol. Jeg tror helt afgjort, at de 383 journalister, som er beskæftiget i vores radio og tv, sagtens med lidt god vilje kunne give os en mere alsidig information end den, vi har fået igennem snart lang tid.

Da forespørgslen jo drejer sig om hele arbejdsmarkedsområdet, ønsker vi at fremsætte nogle principielle synspunkter samt nogle punkter, som efter vores opfattelse vil bevirke en mildning af avisconflikten gener. Jeg skal derfor fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Idet folketinget opfordrer regeringen til at fremsætte lovforslag om,

at arbejdsformidlingskontorerne nedlægges, at arbejdsrettens opgaver overføres til de lokale underretter,

at hjælp ifølge bistandsloven kun i udprægede nødsituationer ydes til personer, der har iværksat retsstridig strejke eller lockout, og

at fjernsyn og radio pålægges mere udførlig nyhedsorientering og optagelse af annoncer på regionalkanalerne,

går tinget over til næste punkt på dagsordenen.«

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se foran). Også dette dagsordensforslag indgår nu i forhandlingen.

Christophersen (V):

Jeg skal først gøre nogle bemærkninger til det, som oprindeligt var det eneste problem, der skulle drøftes i dag, nemlig spørgsmålet om, hvorvidt indkomstpolitik i fremtiden skal tilrettelægges efter de retningslinjer, der blev vedtaget i august, og hvis resultat vi nu har set.

Ved et tilbageblik over forløbet siden august måned er der efter venstres opfattelse i hvert fald 5 alvorlige fejl, 5 alvorlige problemer, som man i fremtiden skal sørge for ikke opstår.

Det, som skete i august, var for det første, at regeringen og folketinget trådte ind i bille-

det ved at vedtage en ramme, og derefter trådte folketinget og regeringen straks ud af billedet igen, uden at der var tilvejebragt nogen sikkerhed for, hvordan den ramme egentlig skulle fortolkes, og hvordan den ramme egentlig skulle udfyldes. Man overlod det alene til parterne at fortolke og at forhandle, og resultatet blev så, at folketinget for en uges tid siden stod i den situation, at man måtte tage, hvad der nu var kommet frem, uanset om det så var i strid med augustbeslutningen eller det ikke var det. Man måtte – og det var så det, flertallet gjorde – simpelt hen acceptere et forkastet mæglingforslag, ophøje det til lov, og så i øvrigt på grundlag af dagbladet Politikens oplysninger om indholdet vurdere de økonomiske konsekvenser. Det er klart en helt utilfredsstillende løsning, for det skaber først det indtryk, at folketinget ligesom tager hånd om indkomstpolitikken, men dernæst sker der det, at tingene får lov til at udvikle sig på bedste beskab. Alle her i salen ved godt – det er ikke alle, der på nuværende tidspunkt vil sige det, men alle her i salen ved jo udmærket godt – at hverken rammen på de 2 eller de 6 pct. er en realitet længere.

Den anden væsentlige fejl, der efter vores opfattelse blev begået, var, at man i august måned proklamerede, at nu skulle der gælde en bestemt ramme, og derefter gav man 3/4 års frist for arbejdsmarkedet til at indrette sig på det. Derved fremkaldte man den meget omtalte hamstringeffekt, hvor vi fik en hamstring af lønglidning så stærk, at et flertal i december måned var nødt til at gennemføre ekstraordinære foranstaltninger for på en eller anden måde at begrænse de utilsigtede virkninger. Der skete simpelt hen det, at man mange steder rundt omkring søgte at dække sig ind over for den begrænsning, man på det tidspunkt mente ville finde sted.

Den tredje alvorlige fejl ved det, man lavede i august, var, som vi også påpegede i august måned, at man fastsatte en ramme, som var klart urealistisk. Man fastsatte nemlig en ramme, inden for hvilken man skulle have en lang række former for lønudvikling, som alle og enhver på forhånd kunne regne ud der ikke var plads til inden for rammen. Man fastsatte en ramme, inden for hvilken der skulle være plads til en 2 pct. lønstigning, plads til den almindelige lønglidning, plads til særlige løsninger på lavtlønsområdet og plads til dyrtidsregulering. Derved fastlagde man som grundlag